

HVIDSTENGRUPPEN DE EFTERLADTE HISTORIEN

Kirstine Fiil, også kaldet Tulle, var ældste datter af Marius Fiil, lederen af Hvidstengruppen. Ligesom resten af familien var Tulle aktiv i modstandsarbejdet omkring Hvidsten Kro. Tulle var gift med Peter Bergenhammer Sørensen, der også blev inddraget i modstandsarbejdet. Sammen fik de i 1942 datteren Gulle. Fra Hvidstengruppens start i 1943 og til arrestationerne i 1944 var Tulle en vigtig del af gruppens arbejde. Tulle og hendes søster Gerda 16 år og Bitten 14 år var ikke med til selve modtagelserne af våben m.m. Til gengæld husede Tulle modstandsfolk og SOE-agenter (de såkaldte faldskærmsfolk) samt senere jøder, der skulle evakueres videre til Sverige. Efter arrestationen af Tulle og størstedelen af Hvidstengruppen blev Tulle dømt til døden ved den tyske krigsret, men fik ændret sin dom til livsvarigt tugthus. Gerda blev ved samme ret idømt to års ungdomsfængsel, som skulle afsones i tysk tugthus. Bitten slipper for straf, da Tulle spørger om tyskerne også fører krig mod børn. Tulle må efterlade sit barn, Gulle på eet år, hos Tulles mor Gudrun Fiil.

På dagen, hvor otte af Hvidstengruppens medlemmer, heri blandt hendes mand, bror og far, bliver henrettet skriver Tulle et brev til den tyske rigsbefuldmægtigede Werner Best. Tulles brev og de andre dømtes breve udsendtes illegalt. I brevet citerer hun blandt, hvad hendes bror sagde til hende sidste gang, de sås: *"Vi ved et Fjæld kan sprænges, og tvinges kan en Elv, men aldrig kan et Folk forgaa, som ikke vil det selv."* Brevene blev brugt til at illustrere ikke blot de dømtes fasthed og værdighed, men også til at inspirere til mere modstand.

Tulle og Gerda bliver transporteret til Tyskland midt i juli sammen med resten af Hvidstengruppen. I Kiel bliver tugthuset bombet og Tulle og Gerda er tæt på at dø, men redder sig ud. Derefter bliver Tulle og Gerda og resten af Hvidstengruppen bragt til Dreibergen "Det Røde Helvede" i Bützow, hvor de bliver skilt fra resten af Hvidstengruppen. På vejen til De Røde Helvede møder Tulle og Gerda de norske fanger Gro og Saga. Saga dør under transporten. Tulle tilbringer de første tre måneder helt isoleret og i enecelle i kælderen, uden mulighed for at få frisk luft, eller for at tale med nogen. Gro er Gerdas beskytter i fængslet, mens Gerda forgæves forsøger at få at vide, hvad der er sket med Tulle, men de sadistiske fangevogtere griner kun af den ulykkelige søster. Tulle kæmper i sin ensomhed, med ikke at gå ned fysisk og psykisk, hun har mistet sin far, sin mand og sin bror, og er blevet fjernet fra sin lille datter "Gulle." og ved ikke hvad der er sket med hendes søster. Hjemme på kroen i Hvidsten kæmper Gudrun, for at få sine døtre hjem inden nazisternes totale udslættelse af alle fanger som hævn for nederlaget. Gudrun Fiil får gentagne gange afslag på benådning af Tulle og Gerda. Gudrun kæmper også for at holde kroen kørende, være mor for Gulle og mor for hendes eneste barn tilbage, Bitten på 14 år.

Gerda kommer tilbage til Danmark seks måneder efter arrestationen. Og da Tulle hører ved en tilfældighed, at Gerda er blevet benådet, beslutter Tulle sig for at overleve koste hvad det vil. Tulle vil se sin lille pige Gulle igen og være sammen med sin familie. Men i februar 1944 bliver Tulle på grund af russernes fremrykning flyttet under hårde forhold til et tugthus i Cottbus ved Leipzig, hvor hun møder tre andre danske fanger: Monica Wichfeld, Pie Baastrup og Grete Jensen. Der opstår et tæt venskab mellem de fire, der holder modet oppe midt i rædslerne, de oplever. Tyskerne har erklæret Tulle, Monica, Pie og Grete for Nacht Und Nebel fanger (nat og tåge), hvilket betyder at de er "væk" ingen ved hvor de er. Den danske Sømandspræst Sophus Boas får opsporet dem, men Tulle, Pie, Grete og Monica, bliver igen flyttet igen under frygtelige forhold til et nyt tugthus længere sydpå, mens krigen raser. Monica dør under den hård transport og da russerne nærmer sig det nye tugthus, hører Tulle ved en tilfældighed, at alle udenlandske fanger skal henrettes efter ordre fra Hitler og ingen ved hvor de er.

I april 1945 bliver Tulle og de andre løsladt i sidste øjeblik inden de planlagte henrettelser. Redningen er De Hvide Busser aktionen, hvor 15.000 skandinaviske fanger bliver hentet hjem. Hjemturen med De Hvide Busser er et mareridt, da De Hvide Busser bliver angrebet af allierede fly, der ikke respekterer hverken Dannebrog eller Røde Kors malet på De Hvide Busser. De allierede fly mistænker De Hvide Busser for at være tysk militær, der vil flygte. Uden skånsel bliver De Hvide Busser angrebet og fangerne bliver majet ned af kuglerne. Gro bliver ramt, men Tulle, Pie og Grete overlever og ankommer til Padborg, hvor Gudrun og Gerda finder Tulle helt ødelagt, men i live. Men hjemme i Hvidsten kan Tulles pige ikke kende sin mor og Tulle er ulykkelig.

Filmen slutter med at urnerne med de henrettede fra gruppen bliver bragt hjem til Hvidsten, men er krigen slut for Tulle. Tulle Fiil er mærket for livet, for hvornår slutter en krig?